

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 8

OKTOBER 2020

56. ÅRGANG

Copacabana, Bolivia. Foto: Ingar Gangås

«For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» Joh 3:16

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:

Fredrik Heian, Tveiten,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

En nådesang

*«For intet har dere fått det, for intet
skal dere gi det.»*

Mat 10:8

Du kan aldri gi frelsen billigere til andre
enn du selv har mottatt den.

Tenker du på at du har fått den for
intet? Lever du i det uforskyldte? Er
du en nådekristen? Synger ditt hjerte
sangen «Nåde at han fant meg, nåde
at han vant meg, nåde at han bar meg
til sin fold»?

At du er frelst skyldes helt og fullt
ham alene som har frelst deg. Hans
nåde er også grunnen til at du har blitt
bevart. Og tenker du på den veistubben
som du har tilbake før du når målet, da
skal du vite for visst at Guds nåde er
det eneste som kan føre deg helt frem.

I evighet skal din sang til offer-
lammets pris mer enn noe annet være
en nådesang: Det var hans mektige
styrke alene som reddet oss og nådde
sitt mål med oss. Det er salig å ånde
og leve i nåden.

Gi nå frelsen videre like så ufor-
skyldt som du selv har fått den!

Rekk den til dem som tror at de
må leve opp til en hel masse ting! Si
til dem som ingenting har, at Herren
overøser dem med nåde over nåde!
Fortell dem hva du selv erfarer: Med
Jesus kom nåden, å tro på ham er det
enkle å ta imot for intet!

*Av Hans Erik Nissen
Fra avisen Dagen,
8. mai 2006*

Ett eneste offer

Av Ingar Gangås

«Men Jesus har båret fram ett eneste offer for synder og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd.»

Heb 10:12

Bibelen forteller at Gud har ordnet med det eneste gyldige offer for syndere, og det har han gjort én gang for alle. Da Jesus ble ofret på Golgata, gav han sitt blod «som et lyteløst offer for å rense vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud» (Heb 9:14).

Likevel fortsetter mennesket med sine ofringer – for å takkes Gud – i stedet for å ta imot Jesus og bli frelst.

Offer i frykt

Det er underlig å se hva mennesket er villig til å ofre for å finne en nådig Gud.

En munk fra et land i Asia dro hver

dag, så lenge han hadde krefter til det, noen tunge kjettinger etter seg opp til det høyeste fjellet i omegnen. Han søkte å vinne gunst hos sin gud.

En annen brukte hele livet på å bygge trappetrinn av stein opp til sin fjelltopp. Der oppe hadde han stelt i stand sitt offeralter hvor han hver dag ofret sine egne offer.

I Sør-Amerika ofres det til «Pacha Mama» (Moder jord), til sola, eller til åndene som «svever» over fjellene. Et menneskeoffer gir de beste avlinger, og ved spesielle fester på landsbygda har det fra tid til annen foregått slike offer-seremonier i det «skjulte».

På Moloks alter i Israel i den gamle pakts tid ble guttebarn ofret.

Hvor mange offerdyr er det som har bøtt med livet i Afrika? Den beste oxen måtte bøte med livet dersom trollmannen forlangte det. →

Innhold, oktober 2020

En nådesang. Av Hans Erik Nissen	side 2
Ett eneste offer. Av Ingar Gangås	side 3
Sann tro virker kjærlighet. Av Carl Olof Rosenius	side 6
Guds ufortjente nåde. Av Asbjørn Fossli	side 8
Møtekalender.	side 11
Hvorfor umaker du mesteren? Av Lars Fossdal	side 13
Et hellig offer. Av Asbjørn Aavik	side 15
Skolestart på Bibelskolen på Fossnes. Av Marie Louise Björn	side 15
Nytt om navn – Bibelskolen. Av Per Bergene Holm	side 16
Livets alvor. Av Ragnar Opstad	side 18
Elevene ved Bibelskolen på Fossnes skoleåret 2020-21.	side 20

På mange måter, og i alle verdensdeler, har ofring foregått, også her i vårt land.

Ett eneste offer

Men Gud lar seg ikke finne ved noe offer fra vår side. Han har ordnet med ett fullkomment offer, ja, han gikk selv i døden og ble ofret for vår skyld. Nå innbyr han alle til å komme: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!» (Jes 55:1).

Han har betalt den høye pris! Du får alt for intet. Dersom du vil betale, får du ingen ting! Å, hvilket paradoks! Alt for ingen ting! Og så strever mennesket, kanskje hele livet, med å betale ved sitt gjerningsstrev, men det holder ikke mål! Hvor mange ganger har ikke hedningen i Andes skuet opp mot de høye fjellene, i frykt for åndene som kan straffe ham. Han løfter sine øyne, slik det står i Salme 121: «Jeg løfter mine øyne opp til fjellene: Hvor skal min hjelp komme fra?» (v.1), i stor fortvilelse og angst for døden. Der oppe er det for ham bare de onde åndene som holder til og ingen hjelp å finne. Han kjenner ikke den sanne Gud og er ukjent med fortsettelsen: «Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper» (v.2). Denne Bibels Gud har han ikke hørt om.

Jesus gjorde ved sin død «til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen» (Heb 2:14), for å «utfri alle dem som av frykt for døden var i trelldom hele sin livstid» (2:15).

Hedningen må få høre dette. Det haster!

Er her noe mer å si? Kan *vi* ofre noe for Herren?

Nei, frelsen er ordnet én gang for alle. Det har Jesus gjort. Her kan ikke ditt offer hjelpe noe.

«Ofret» til Herren

Men det er én side til. David sier i Salme 51:18-19: «For du [Gud] har ikke lyst til slaktoffer, ellers ville jeg gi deg det. I brennoffer har du ikke behag. Offer for Gud er en sønderbrutt ånd. Et sønderbrutt og sønderknust hjerte vil du, Gud, ikke forakte». Her hører vi at det er et «offer» vi kan komme med og som er til behag for ham, det er å gi seg selv til ham, med alt det vi er og har og stille alt til disposisjon for ham. Han vil eie oss fullt og helt.

Og det forunderlige er at Gud vil bruke «det som ingen ting er» i tjeneste for evangeliet. Det vil si: Han kan bare bruke «tomme kar», dem han kan fylle. *Det* er bare den som er blitt «sønderknust» og som har «mistet seg selv», som ikke kan leve foruten Guds nåde og syndenes forlatelse, den som fås ved troen på Jesus.

Jesus innbyr deg, du som har det slik, til å stå i hans tjeneste: å vinne andre for Kristus. Han er kilden som veller fram til evig liv. Men vær klar over at det vil koste deg ditt selvliv!

Vi ramler så ofte med tomme kar, de som Herren ikke har fått fylle. Vi vil gjøre så mye for Gud, men vandrer i egen kraft, i troen på menneskelige kvaliteter og ressurser. Glem ikke at

det er bare det som *han* får utrette og bevirke *gjennom sitt eget Ord* som kan bære frukt!

Å, hvilken glede det er å få høre Jesus til, med alt det jeg *er* og *har*! Når *han* får fylle de tomme kar, flyter velsignelsen ut. Det er et stort privilegium å stå i hans tjeneste, det skal ikke være et ork og et stress. Guds ord kaller oss først og fremst til *hvile*: å ligge i «grønne enger» og ta imot ord fra hans munn. Da blir det *nåde* å være hans sendebud. I Guds rike dreier det seg ikke om *vi* og *oss*, men om *Gud* og *Guds*. Denne hvile innebærer ikke uvirksomhet, men fører til at en må stille seg til Guds disposisjon – helt og fullt!

«Men fredens Gud, han som i kraft av en evig pakts blod førte fårenes store hyrde, vår Herre Jesus, opp fra de døde, må han gjøre dere dyktige til alt godt, så dere kan gjøre hans vilje, ved at han virker i oss ved Jesus Kristus det som er godt i hans øyne. Ham tilhører æren i all evighet! Amen.» (Heb 13:20-21).

Ikke viljessak

«Vi vil misjon» heter det nå for tiden. Noen få er det nok som kan si med profeten Jesaja, kanskje med skjelvende røst: «Se, her er jeg, send meg!» (Jes 6:8b). For de har vært i Herrens nærhet og møtt den tre ganger hellige Gud. I møte med ham mistet de all tro på seg selv og så seg fortapt. Men da ble de berørt av den gloende steinen som var tatt fra alteret [Jesus] og fikk høre de velsignede ord: «Se,

denne har rørt ved dine lepper, din misgjerning er tatt bort, og din synd er sonet». Da var vitnesbyrdet om Jesus blitt født i hjertet.

Men det er å frykte at så mange løper ut i egen kraft, med stor tro på egen fortrefelighet og dugelighet. Da har slagordet «Vi vil misjon» bare ført til en viljesanstrengelse, og snart var kreftene oppbrukt.

En hjertesak

De *vil* så gjerne, men det ble ingen *hjertesak*.

Misjon kan det aldri bli uten at *Gud vil*, og *driver* sine tjenere ut til *sin* høst! Da er blodet som rant på Golgata selve kraftkilden. Måtte vi aldri komme bort fra det!

*Å, la aldri noensinne
korsets tre meg gå av minne,
som deg, frelsens fyrste bar!
Men la kors og død og smerte,
tale, rope i mitt hjerte
hva min frelse kostet har!*

*Ja, Forsoner, la meg være
ofret deg til takk og ære,
helliget ditt velbehag!
Sonet ved den død du døde,
skal jeg deg frimodig møte
på den siste store dag.*

(Benjamin Georg Sporon. Sb 671:6+8)

Sann tro virker kjærlighet

Av Carl Olof Rosenius

«Om jeg har profetisk gave og forstår alle hemmeligheter og har all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, er jeg ingenting.»

1Kor 13:2

Det er en alvorlig tilstand når en finere form for egenrettferdighet vil gjøre vår kjærlighet og denne praktisert i aktiv tjeneste, til frelsesvei.

Så har vi på den andre side kristne som har lært den store hovedsannheten om at vi blir rettferdiggjort ufortjent utelukkende ved troen på Kristus. Gjennom denne troen har de også fått den nye himmelske kjærligheten. Men etter en tid begynner de å bli kalde og døde. Og nå mister de mer og mer av kjærligheten, både i hjertet, og av utslag i praksis. Nå synes de bare å «leve for seg selv».

Dels ser vi at de nå også har lett for å trøste seg selv overfor denne tilstanden med at vi blir nå tross alt bare frelst av nåde ved troen, som om vi skulle kunne bli frelst ved en tro som ikke skaper noen kjærlighet.

Det er særlig overfor dette alvorlige bedraget at vi ofte og alvorlig bør ta inn over oss det Herrens ord lærer oss i dette spørsmålet. Det er sant at vi blir rettferdiggjort utelukkende av Guds nåde ved troen på den kjærlighet Gud elsket oss med i Kristus, og ikke gjennom vår kjærlighet. Men det er ikke

sant at vi blir rettferdiggjort gjennom en tro som ikke virker kjærlighet.

Nei, sier apostelen, «om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, er jeg ingenting».

«Det er like umulig at den levende troen kan være uten kjærlighet, som at ilden kan være uten varme» (Luther).

Når Skriften lærer at vi blir rettferdiggjort bare ved tro, menes det bare *den* tro som gjør hjertet levende og varmt i kjærlighet.

Herren Kristus sa: «Av dette skal alle forstå at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre». Og Johannes gjentar stadig i sitt første brev at det er nettopp gjennom kjærligheten «vi vet at vi er av sannheten», at «vi er Guds barn», at «vi er født av Gud».

Hvis vi en gang har kommet til troen, husker vi også hvordan vi da fikk en ny, brennende kjærlighet i hjertene våre. Ikke bare til den nådige Gud, som forlater alle våre synder, men også til vår neste. Vi får både en «broderkjærlighet» til alle dem som tror og elsker Jesus. Men også en «allmenn kjærlighet», slik at vi i inderlig omsorg er opptatt med at alle mennesker må bli frelst.

Men hvis vi nå ikke lenger har denne hellige kjærligheten, hvordan er det da med vår tro? Vår frelsesvisshet kan være så varm og sterk den vil, og vårt åndelige lys stort. Men vår tro er nå på tross av alt dette bare et dødt bilde av

hva den en gang var, fordi den nå ikke lenger virker noen kjærlighet.

Legg bare merke til hvor store og prisverdige gjerninger Herren Kristus fant hos engelen for menigheten i Efesus. Likevel hadde han forlatt sin første kjærlighet. Og dette viser Kristus var så alvorlig et tegn, ja, så stort et frafall, at hvis det ikke skjedde en omvendelse, ville hans lysestake bli flyttet fra sitt sted.

«Jeg vet om dine gjerninger», sier Herren, «arbeidet ditt, tålmodigheten din, og at du ikke kan tåle dem som er onde. Og du har prøvd dem som sier de er apostler, og ikke er det, og du har funnet at de er løgnere. Og du har holdt ut, og du har tålmodighet, og du har arbeidet for mitt navns skyld uten å bli trett. Likevel har jeg dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet. Tenk deg derfor om hvor du har falt fra! Omvend deg og gjør de første gjerningene, ellers skal jeg brått komme over deg og flytte lysestaken din fra sitt sted, hvis du ikke omvender deg».

Her ser vi at *kjærligheten er noe spesielt i hjertet*. Og vi kan ha mistet den selv midt i så prisverdig virksomhet, så kraftige og kristelige gjerninger som dem Kristus nevner her. Hvis nemlig nå ikke lenger våre synder driver oss på kne ved Jesu føtter, men vi tvert imot er selv gode og derfor heller ikke blir tent opp i kjærlighet til brødrene.

At en selv med de mest åndelige gjerninger kan savne denne kjærligheten, det viser jo også nettopp apostelen når han sier: «Om jeg taler

med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, er jeg blitt en lydende malm eller en klingende bjelle. Og om jeg har profetisk gave og forstår alle hemmeligheter, om jeg gir bort alt det jeg eier til mat for de fattige, og om jeg gir mitt legeme til å brennes (som martyrene på bålet), men ikke har kjærlighet, så gagnar det meg ingen ting».

Ja, slik forholdet her blir skildret, burde det sannelig vekke oss alle til å spørre oss selv innfor Herrens åsyn hvordan vi har det med kjærligheten.

Vi ser jo både av Kristi og apostelens ord, at hvordan vi enn er, tror eller gjør, så er alt sammen bare et falskt bedrag, hvor kristelig og pent det enn synes, hvis ikke vi har denne virkelige kjærligheten i hjertet, som fødes ved troen og nåden.

Måtte vi virkelig holde dette klart for oss alle vårt livs dager!

*Fra Husandaktsboken (2. juli),
Arven Forlag, Mandal,
www.arven.net*

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om ny adresse ved flytting slik at bladet kommer frem i posten.

Fredrik Heian,
Tveiten,
4440 Tonstad.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Guds ufortjente nåde

Av Asbjørn Fossli

Esekiel var profet under fangenskapet i Babel. I kapittel 36 profeterer han at folket en gang skal komme tilbake til sitt land. Særlig fra vers 16 og utover blir dette beskrevet.

En ting som kommer tydelig fram i denne sammenhengen, er at Guds nåde er noe vi ikke fortjener. Vi har ingen ting å rose oss av.

Guds utvalgte folk

Her får vi høre om Israel, Guds utvalgte folk. De var utvalgt til å være et hellig folk, utskilt fra synden. De skulle ikke være som hedningefolkene, som levde i avgudsdyrkelse og annen synd. Nei, de skulle være Guds folk, ha ham som herre og leve ham til ære.

Slik gikk det ikke: «De gjorde [landet] urent ved sin ferd og sine gjerninger» (v. 17). Det hadde de gjort ved sine avskyelige avguder og ved det blod som de hadde utøst, står det videre i vers 18.

Vanhelliget Guds navn

Derfor måtte dommen komme: De ble kastet ut av det lovede land og spredt blant folkeslagene, og i vers 20 beskrives det som skjedde: «Da de kom til de folk som de kom til, vanhelliget de mitt hellige navn, og det ble sagt om dem: Dette er Herrens folk, og likevel måtte de dra ut av hans land».

Hva skal vi si når vi leser dette? Asschenfeldt-Hansen skriver i sin

kommentar «Gullgruben»: «Ja, det er ikke riktig når de hellige lever slik at verden gleder seg med skadefryd. Og de sier med en viss forundring. Er dette de hellige, skal de være Herrens folk?»

Hva med oss?

Hvordan tenker så vi når vi hører om synden i Guds menighet, som f.eks. de siste tiårenes utvikling i Den norske kirke? Opphøyer vi oss og spotter som verden, eller sørger vi og drives til selvransakelse?

Vi kan si om liberale teologer: «Og disse skal være kristne!» Men hva skal vi si om oss selv? Er våre liv til ære for Jesus, eller tar verden anstøt fordi det ikke er samklang mellom liv og lære? Tar vi det like alvorlig med vår egen synd, som med de andres?

Jeg var en gang på et møte der han som talte minnet oss om Ananias og Saffira som gjemte unna noe av pengene de hadde fått for eiendommen de hadde solgt. De syndet mot Den Hellige Ånd. Holder vi unna noe av vår synd i møte med Gud? Er det noe vi ikke vil bekjenne som synd?

Da er vi som de som forsvarer homofili. Da er vi med på å gjøre landet urent og føre Guds dom over oss, og det er en rettferdig dom – en dom etter fortjeneste.

Vi har grunn til å be som David: «Ransak meg Gud og kjenn mitt hjerte! Prøv meg, og kjenn mine mangfoldige

tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei» (Sal 139:23-24).

Israelittene ble virkelig prøvd – og de ble straffet for sin synd. Men de ble også ledet inn på evighetens vei.

Et hardnakket folk

Også her er det merkelig å se hvordan Gud handler. Når vi spør: Hva er det som gjør at Gud kan vise nåde, tenker vi så lett på oss selv, på hjertets omvendelse, på vår egen botferdighet, vårt alvor osv. Slik er det naturlig for oss å tenke ut fra vår menneskelige fornuft.

Men hva ser vi i Esekiel 36? Først ser vi i vers 24: «Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land». Deretter skal folket bli rensket og få et nytt hjerte. Vi ser jo også i dag at jødene er i ferd med å komme tilbake til Israel, vi ser at ørkenen blomstrer osv. Samtidig ser vi at synden florerer med f. eks. abort og homofili og at det er ytterst få messianske/kristne jøder.

Like fullt er det ingen tvil om at Gud har hatt sin hånd over folket og landet. Og vi kan undres: Hvorfor har han det? En ting er helt sikkert: De er ikke elsket for sin egen skyld. De er ikke elsket fordi de er bedre enn alle andre folk. Nei, Bibelens vitnesbyrd om dem er at det er et «hardnakket» folk.

Og da forstår vi at Guds kjærlighet ikke har noe av sin grunn i oss, vi er bare mottakere av den og får nyte godt av den uforskyldt. «I dette er kjær-

ligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og sendt sin Sønn til soning for våre synder» (1Joh 4:10).

Vi er ikke i stand til å forstå Guds kjærlighet – fordi den er stikk motsatt av slik vi tenker med vår fornuft. Når vi elsker en person, så er det helst på grunn av egenskaper ved ham eller henne. Slik er det ikke med Gud. Han elsker fordi han selv *er* kjærlighet (1Joh 4). Likesom han er hellig i sin vrede over synden, er han også hellig i sin kjærlighet. Alt ved ham og hans vesen er fullkomment og helt.

Det betyr også at han er troverdig og trofast – også om vi skulle være troløse. For han kan ikke fornekte seg selv (2Tim 2:13).

Gud kaller de frafalne

Gjennom hele Det gamle testamente ser vi hvordan Gud gang etter gang kaller på de frafalne for om mulig å drive dem til omvendelse.

Og én gang skal dette lykkes, forteller teksten oss. Én gang skal dette hardnakkede folket ta imot evangeliet. De skal bli rensket fra alle sine urenheter og motbydelige avguder.

Det er to sider ved denne renselsen. På Golgata ble synden gjort opp en gang for alle. Det skjedde mens folkemengden hånet Jesus og ba ham stige ned fra korset. Jesus ble hånet fordi han sonet deres synd. Allikevel holdt han ut. Paulus har rett når han i første Korinterbrev (13) skriver om kjærligheten at den bl.a. er tålmodig og velvillig (v. 4) og at den utholder alt og tåler alt (v. 7). →

Versene 8-10 i Salme 103 er beskrivende på det vi leser om i teksten: «Herren er barmhjertig og nådig, langmodig og rik på miskunnhet. Han går ikke alltid i rette, og gjemmer ikke på vrede for evig. Han gjør ikke med oss etter våre synder, og gjengjelder oss ikke etter våre misgjerninger».

Og i Salme 102:14-15 kan vi lese: «Du vil reise deg, du vil forbarme deg over Sion, for tiden er kommet til å være nådig, den fastsatte tid er kommet. For dine tjenere elsker steinene på Sion, og de har medynk med dets støv».

Når Gud skal frelse et menneske, er Gud subjekt, mennesket er objekt. Gud er den som handler, mennesket blir handlet med. Først handler han med oss til dom, deretter til velsignelse og frelse: «Jeg vil hente dere (...) og samle dere» (Esek 36:24). «Jeg vil stenke rent vann på dere» (v. 25). Jeg vil gi dere et nytt hjerte (v. 26).

Også profeten Sakarias omtaler Israels omvendelse. Det står i Sak 12:10: «Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyte nådens og bønnens Ånd, og da skal de skue opp til meg som de har gjennomstunget. Og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham slik som en klager over sin førstefødte».

Ingen betingelser

Videre står det i kapittel 13, vers 1-2: «På den dag skal det være en åpnet kilde for Davids hus og for Jerusalems innbyggere mot synd og urenhet. Og

det skal skje på den dag, sier Herren, hærskares Gud, at jeg vil utrydde avgudenes navn av landet, og de skal ikke mer kommes i hu. Også profetene og den urene ånd vil jeg få bort fra landet».

Gud ord og løfter står ved lag. På den dagen de kommer i nød for sin sjel, nettopp på den dagen skal det være en åpnet kilde mot synd og urenhet. Slik er det også for deg og meg. Vi har så lett for å sette betingelser for evangeliet. Men det er de som har ondt som trenger lege, ikke de friske. Jesus kom for å søke og frelse det som var fortabt – for det var de som virkelig trengte ham.

Det ser vi ikke av oss selv. Derfor må vi få et nytt hjerte og en ny ånd. Og det vil Herren gi oss. Det skjer ikke på selvforbedringens vei, men ved Ordet om Jesus – han som er vår stedfortreder. Det ser vi f. eks. i Apostlenes Gjerninger i det tiende kapitlet. Der er det beskrevet hvordan Peter forkynte evangeliet om Jesus i Kornelius' hus. «Mens Peter talte disse ord, falt Den Hellige Ånd på alle dem som hørte Ordet» (v. 44).

Nytt forhold til synden

Vi kan ha lett for å tenke at dette er for enkelt og for fritt. Da kan vi jo egentlig bare fortsette å leve i synden, hvis den allikevel er tatt bort og sonet. Hvorfor skal vi da kjempe mot synden?

Vi har et kjød som er fordervet av arvesynden, som elsker synden og gjerne lever den ut. Et nytt hjerte medfører imidlertid samtidig et nytt liv. Johannes sier at alle som har tatt imot

Møtekalender

Oktober

3.-4. Årnes *Jan Eirik Berre*

7.-11. Varhaug *Sigbjørn Agnalt*

13.-16. Østre Kvelde
*John Peder Samdal og
Jan Eirik Berre*

15.-18. Gyland *Martin Fjære*

16.-18. Mosvik *Sigbjørn Agnalt*

17.-18. Bibelskolen på Fossnes
*John Peder Samdal og
Jan Eirik Berre*

**23.-25. Ersdalstun leirsted
(Ungdomsleir)** *Asbjørn Fossli,
Kristian Fjære, Tobias Fjell*

23.-25. Bangsund *Ingar Gangås*

25. Randaberg *John Peder Samdal*

29.-1.11. Steinsdalen *Per B. Holm*

30.-1.11. Hauka (Sokndal)
Ingar Gangås

31.-1.11. Årnes *Bjarne Gjuvslund*

November

5.-8. Ørsta *Martin Fjære*

6.-8. Krokstadøra/Snillfjord
Ingar Gangås

**10.-15. Bibelskolen på Fossnes
(bibelkurs)** *Bjarne Gjuvslund,
John Peder Samdal, Martin
Fjære, Lars Fredrik Ellingsen,
Per Bergene Holm*

14.-15. Langli
Lars Fredrik Ellingsen

22. Randaberg *Lars Fossdal*

24.-29. Mosvik *Martin Fjære*

Jesus, er født av Gud. Vi har både fått del i Jesu stedfortredende liv, og samtidig et nytt liv selv, som strider mot vårt kjød.

Derfor får vi også et nytt forhold til synden – ikke minst til oss selv og vår egen synd. «Da skal dere komme i hu deres onde ferd og deres gjer-

ninger, som ikke var gode. Og dere skal vemmes ved dere selv for deres misgjerninger og for deres avskyelige gjerninger» (Esek 36:29).

Når vi merker syndens makt, tenker vi: Nå må jeg høre loven, nå må det bli alvor. Og loven må gjøre sin gerning. Den må avsløre synden som synd mot

den tre ganger hellige Gud. Men hva er det som virkelig vekker syndserkjennelsen her i teksten? Jo, det er Herrens nådegjerninger. Det er ingen ting som gjør synden så forferdelig som evangeliet. For da blir synden synd mot ham som smakte fortapelsen for den synden jeg gir så lett etter for. Da blir det synd mot ham som elsker uforskyldt og som døde for det han hater.

Ja, da vemmes jeg over meg selv og min syndige lyst som er avskyelig. Dette er Den Hellige Ånds verk. I Apostlenes gjerninger, i det andre kapitlet, står det om den store skaren fra store deler av det romerske verdensriket som var samlet i Jerusalem i pinsen. De fikk høre evangeliet om Guds store gjerninger på sine egne språk. Det var et språkunder.

Loven er absolutt

Slik er det når Ånden åpenbarer Guds ord for hjertet, da får vi høre det på «vårt språk». Vi får høre det slik vi trenger å høre det. Da lyder ikke Guds ord i lov og evangelium bare til partere, medere, elamitter, kretere og arabere. Da lyder det for avgudsdyrkere, horkarer, baktalere, løgnere, pengekjære osv. Og da lukkes hver munn. For Gud har talt, og du er skyldig. Du har ikke bare syndet mot mennesker. Nei, først og fremst har du syndet mot Gud, som ikke tåler synd. Og det er ikke bare en vond følelse, en vond drøm eller et mareritt. Det er sannheten – sannheten om deg.

Hvorfor er det så lite vekkelse? Jeg er redd for at svaret ligger hos oss. Vi

tåler ikke å høre loven. Innerst inne vil vi ikke erkjenne at det er så ille som det virkelig er. Vi gjør som vår stamfar og stammor. Vi unnskylder og bortforklarer synden. Hvordan vil det gå deg og meg om vi får som fortjent? Da blir vi overlatt til oss selv og vårt eget mørke. Deretter er det den evige fortapelse.

Ufortjent nåde

Men det er ikke bare loven som gjelder disse som vi nevnte: avgudsdyrkerne, horkarene, baktalene, løgnene, de pengekjære osv. Men likesom loven er absolutt, så er evangeliet det også. Herren kalte på Israelsfolket i den gamle pakts tid – og han kalte for å frelse. Jesus er den gode hyrde. Han leter opp de som er på vei bort fra ham. Hvorfor gjør han det? Fordi han har kjøpt deg til Gud med sitt blod. Men han kaller også på *deg* fordi han vil frelse.

Hvorfor sier han: «Kom til meg alle som strever og har tungt å bære»? Det sier han fordi han har båret din synd. All din ugudelighet, egenrettferdighet, falskhet og hykleri ble naglet til korset med Jesus. På Golgata er det en åpen kilde for deg og for meg mot all vår synd og urenheter.

«Det finnes ikke noe som er fullkomment i ditt kristenliv – bortsett fra det største av alt: Guds nåde. Men den er din. Derfor er du salig» (Hans Erik Nissen).

Fra tale over Esekiel 36:16-38

Hvorfor umaker du mesteren?

Av Lars Fossdal

Det fikk Jairus høre da hans datter døde. Hun var da 12 år gammel og hadde vært svært syk så alle forstod at hun kom til å dø. Men så fikk Jairus høre at Jesus var i nærheten, og han gikk for å be ham med hjem for å helbrede datteren.

Det var mange mennesker som trengte seg på hos Jesus. De var i nød, enten for seg selv eller for andre. Og når Jesus fra Nasaret gikk forbi, fikk de et håp om hjelp, for de hadde hørt om hans mange undergjerninger.

Til Jesus med nøden

Jairus når fram til Jesus og får sagt ham sin nød. Jo, Jesus skal bli med ham hjem for å helbrede hans datter. Men så skjer det at ei kvinne trenger seg fram til Jesus og rører ved ham. Da stanser Jesus, til Jairus' store fortvilelse. Det haster så, for hans datter kunne dø når som helst. Jesus spør så hvem det var som nettopp rørte ved ham – som om han ikke visste hvem det var. Da trår ei kvinne fram, hun har hatt en blodsykdom i mange år og som ingen hadde kunnet hjelpe henne med. Hun hadde lidt mye. Men hun hadde også fått høre om denne merkelige mannen fra Nasaret, han som kunne helbrede syke, samme hva slags sykdom og nød det var snakk om. Hun bekjenner hva hun har gjort. Hun hadde rørt ved ham for å bli frisk. Da sa Mesteren til henne: Dat-

ter, din tro har frelst deg. Ordet frelse er et vidtfavnende ord i Bibelen, det gjelder også om å bli frisk fra sykdom og nød. Derfor sa Jesus til henne: Gå bort i fred og vær helbredet fra din plage! Hun ble frisk og gikk hjem og var glad og lykkelig.

Ventetid

Men for Jairus går tiden og han vet det haster, for så lenge det er liv, er det håp. Da er det at det kommer et bud til ham fra hans hus om at nå er datteren død. Han må derfor ikke umake Mesteren lenger, det er så mange som trenger hans hjelp. Hva Jairus tenkte da, vet vi ikke, men han var et menneske som oss. Kanskje bebreidet han seg selv for at han ikke hadde gått til Jesus tidligere, han kom for sent. Han hadde ikke gjort nok for å berge datteren sin. Ja, han skulle ha stått mere på for å få med seg Jesus hjem. Nå var hun død. I tillegg fikk han høre at han ikke måtte umake Jesus lenger, for det var så mange andre som trengte hans hjelp. Jairus var i stor nød.

Aldri for seint

Jesus hørte hva som ble sagt til Jairus, at hans datter var død og at han ikke måtte bry Mesteren lenger. Da får han høre fra Jesu egen munn: «Frykt ikke! Bare tro!» Så begynte de endelig å gå igjen mot hjemmet. Jesus skulle være med ham hjem, han

øynet et håp igjen. Men kunne Jesus vekke opp døde? Det var det store spørsmålet for ham.

Sorgen var stor i Jairus sitt hus. Mange var kommet dit for å vise sin delaktighet i sorgen. De gråt høyt og jamret seg, slik de gjorde det på den tiden når noen var døde. Jesus får disse ut av huset, og han tar med seg Peter, Jakob, Johannes og barnets foreldre og går inn i rommet der barnet ligger. Da sier Jesus: Pike, jeg sier til deg: Stå opp! Da reiser jenta seg opp, går ut av sengen og går omkring i rommet glad og lykkelig. Hun er frisk. Alle ble storlig forundret.

Denne historien er skrevet til oss for at vi også skal se hvem Jesus er og hvor stor han er. Vi ser at Jesus bryr seg om enkeltmennesker og deres nød. Og vi ser at om det menneskelig sett ble for sent, er det likevel ikke for sent for Jesus. Ja, han kommer aldri for sent, selv om vi kan oppleve det slik. Han har full kontroll på alt og alle. Han er Gud kommet i kjød. Tiden går ikke ifra ham. For Gud er alt mulig!

«Frykt ikke! Bare tro!»

Kanskje du også bærer på en nød. Det kan være sykdom og vanskeligheter av forskjellige slag. Eller det er nød for dine barn, deres situasjon og deres frelse. Alt ser så umulig ut for deg. Du også bebreider deg selv; du er for sent ute, du har sviktet, du benyttet ikke tiden du hadde osv. Og nå tenker du at du ikke kan bry Jesus mer med din nød. Da må du huske

Carl Bloch 1863 – Jairus datter

denne lille historien fra Markus-evangeliet 5 om Jairus og hans datter. Fra Jesus lyder det også i dag til deg: «Frykt ikke! Bare tro!» Du skal få bry Jesus med din nød, selv om du har sviktet og alt ser så umulig ut. For ham er intet umulig. Du får leve i tro og tillit til ham som kan mer enn alt (Ef 3:20). Han griper inn, ikke etter din fortjeneste, men av nåde. Ingen av dem Jesus hjalp fortjente det, heller ikke Jairus, de var alle syndere som hadde sviktet. Men Jesus hjalp dem likevel, fordi han elsket dem. Han elsker deg også.

Så skal også du få gå til Jesus med din nød og være hos ham med den. Så griper han inn i sin tid – i «Guds time», når det behager ham, bønnhører han deg (Jes 49:8). Du kan umake Mesteren med din nød, for også til deg lyder det fra hans munn: «Frykt ikke! Bare tro!» – selv om alt håp menneskelig sett er ute.

Et hellig offer

Av Asbjørn Aavik

«Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere fremstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag. Dette er deres åndelige gudstjeneste.»
Rom 12:1

For selvlivet slipper vi lettere unna ved å legge Bibelen til side etter å ha lest siste verset i kapittel 11 i Romerbrevet: «Ham [Jesus] tilhører æren i all evighet. Amen».

Det amen koster det meg intet å si – gjerne to ganger – fra gyngestolen i min koselige stue – for så å gynge videre. Første verset i kapittel tolv uroer meg derimot i min tro. Det taler til meg om offer, om noe Herren ønsker jeg skal bære fram, og slikt passer meg i grunnen ikke. Jeg elsker gode evangeliske ord om å ta imot. Men her i fortsettelsen av et så godt og velsignet brev tar apostelen til å tale

om – et offer jeg skal bringe Jesus!

Og så glemmer jeg, eller har ikke fått skue inn i at dette er forlengelsen i evangeliet. Er resultatet av å motta, en frukt av noe som slår rot, et liv som bryter fram. Må opp i dagens lys. Ut i hverdagen. Fra dør til dør. Fra land til land. Fra folk til nye folkegrupper.

Det vil innebære – offer. Ofte store og tunge slike. Men det er ikke en offergave for å bli frelst. Det er en takkens gjengave fordi jeg ble forløst og reddet ved Jesu Kristi offer på Golgata! Nettopp derfor kommer dette kapitlet her hos Paulus som forlengelse av de elleve første, på bakgrunn av den sterke beretning om Kristi stedfortredende lidelse og død.

*Utdrag av andaktsboken «Vandring»,
Lunde Forlag, Oslo 1992*

Skolestart ved Bibelskolen på Fossnes

17 elever møtte til skolestart dette året. En av de filippinske elevene måtte være i karantene noen dager, men etter en ukes undervisning var alle på plass. Det kan også være at en etteranmeldt elev kommer i løpet av september.

Skoleåret startet med åpningshelg 15. – 16. august. Lærer Martin Fjære talte over Jesaja 55 på lørdagskvelden. Guds ord skal ha fremgang med alt Gud sender det til, og ordet er en person – Jesus. Ordet er liv og kommer

med liv, det er virksomt og det gjør det som det er tiltenkt.

Rektor Per Bergene Holm presenterte elevene. Det er 11 norske, 3 filippinske, 2 svenske og 1 finsk elev. Han minnet oss også om forbønn for bibelskolen, lærere og elever. «Vi er hjelpeløst avhengig av Den Hellige Ånds lys, og at Ordet må bli åpnet for hjertene.» På formiddagsmøtet søndag talte Asbjørn Fossli og Fossneskoret sang.

Marie Louise Björn

Nytt om navn – Bibelskolen

Av Per Bergene Holm

Sigbjørn Agnalt og Lars Fossdal sluttet som lærere ved Bibelskolen på Fossnes denne sommeren, Sigbjørn etter 14 år og Lars etter 28 år. Det er ingen tvil om at de begge vil bli savnet av oss ved Bibelskolen.

Lars Fossdal

Lars har vært med som lærer fra skolen startet opp i 1992, og har i de fleste årene undervist i Jesaja og Salmene, og det har også blitt noen år med Hebreerbrevet og andre fag. Han trodde ikke da han startet som lærer i 1992 at det skulle bli så mange år. For Lars har nok aldri sett på seg selv som lærer. Han har vært forkynner, og det har han også vært ved kateteret. Det har vært om å gjøre at elevene skal bli personlig berørt av undervisningen, ikke bare lære noe og tilegne seg noe med hodet, men at de først og fremst skal bli truffet av Ordet og få med Gud å gjøre personlig. Troen på Jesus er noe personlig, et forhold til ham er ikke av teoretisk art, men binder oss fast til Jesus med troens og kjærlighetens bånd. Det får sine følger for livet!

I de første årene var Lars også husfar, vaktmester og gymlærer. Han trivdes med noen praktiske gjøremål. Ved siden av skolen kjørte han de første årene også noe buss, og de senere årene ble det noen år som trailer-sjåfør i perioder. Lars gir seg ikke helt,

men vil ta noen vikartimer av og til i løpet av vinteren.

Sigbjørn Agnalt

Sigbjørn begynte som lærer på Bibelskolen på Fossnes i januar 2006. Han har i alle år undervist i Matteus- og Johannesevangeliet, og ikke minst i sang- og musikk og sjelesorg. De to siste fagene har hørt til Sigbjørns særlige interesse i mange år, og han har tatt flere kurs og arbeidet mye med sjelesorg og psykologi de siste årene. Og det har blitt mange samtaler med elever som har hatt det vanskelig på ulike måter, både åndelig og psykisk. Sigbjørn fikk alltid god kontakt, ikke minst med dem som hadde det litt vanskelig.

Sigbjørn hadde også fra første stund av en interesse for at vi lærere skulle evaluere vår undervisning, og stadig forsøke å forbedre den, ikke bare innholdsmessig, men også pedagogisk. Noen av oss gamle i tralten har nok ikke vært så lette å endre på, men når det nå kommer inn nye krefter, så er det å håpe på at det blir mer pedagogisk variasjon og at undervisningen får et løft!

I de første årene var Sigbjørn bonde på si, og det har han vel egentlig aldri helt sluttet med, også etter at neste generasjon tok over gården. Nå har han startet eget firma som omfatter fortsatt gårdsarbeid, forkynnelse

og undervisning. Vi er glade for at vi kan få ham tilbake og at han vil være vikar denne vinteren og ha undervisningen i sjelesorg.

Nye medarbeidere

Når noen slutter, så må det jo nye krefter inn. Lars Fredrik Ellingsen har allerede vært lærer i to år, men tar enda flere timer fra høsten av. Han vil ta over Matteus- og Johannes-evangeliet, i tillegg til Romerbrevet og Kirkehistorie som han allerede har. Vi er svært glade for å ha ham her på bibelskolen.

Og så kommer John Peder Samdal inn som ny lærer fra i høst. Han vil undervise i Jesaja og Salmene. Vi er svært takknemlige for at det er noen som tar over stafettpinnen og som vi er trygge for vil undervise i samme ånd som de som nå fratrær. Vi ønsker John Peder hjertelig velkommen i medarbeiderflokket denne høsten!

Kort tid etter skolestart ble også Anders Olsson ansatt som internatarbeider i en deltidsstilling. Anders har vært elev og bodd på skolen i mange år, så han er godt kjent med internatmiljøet allerede og vil passe godt til oppgavene. Vi ønsker også Anders velkommen i medarbeiderflokket!

Så ber vi som tidligere om forbønn for alle oss som bor, studerer og arbeider på Fossnes. Vi er hjelpeløst avhengig av at Den Hellige Ånd får arbeide med den enkelte av oss, ved Ordet.

L&E

Lars Fredrik Ellingsen

John Peder Samdal

Anders Olsson

Livets alvor

Av Ragnar Opstad

Som ung kristen kom eg i ein samtale med ein eldre, kristen bror til å nemna alvoret med at vi skal døy ein dag. Han for sin del tykte det var alvorlig-are med livet! Han hadde nok rett i det, for korleis døden og ævelengda blir, vert ei frukt av livet mitt her. Då er det om å gjera at vi lever slik at vi når målet vi har sett oss. «Jesus kan ikke bo i et menneske som vil huse en eneste bevisst synd eller et syndig sinn» (Andreas Fibiger).

Det står skrive om Moses at han valde heller å lida vondt saman med Guds folk eller å ha ei stuttvarig nytting av synda (Heb 11:25). Det går ikkje an for deg eller meg å vilja ha ei kortvarig nytting av synda og samtidig vera saman med Jesus og Guds folk. Det er hykleri. Du seier gjerne at du er så svak, men Gud er jo nådig, og når du ber om tilgjeving for syndene dine, så tilgjev Jesus deg, så du har på ein måte alt under kontroll. Du fell i synd, Jesus tilgjev. Om ein slik tilstand, seier Brorson: «Fritt de følger syndens røst, dekker seg med nådens trøst, vil av Jesus intet lære, og dog sanne kristne være».

Kva seier Jesus? «Om handa di freistar deg, så hogg henne av! Det er betre for deg at du går vanfør inn til livet, enn at du har dei to hendene dine og går bort til helvete, til elden som ikkje kan sløkkjast, der ormen aldri dør, og elden aldri sloknar. Og om

foten din freistar deg til fall, så hogg han av! Det er betre for deg at du går halt inn til livet enn at du har dei to føtene dine og vert kasta i helvete, der ormen deira aldri dør, og elden aldri sloknar. Og om auga ditt freistar deg, så riv det ut! Det er betre for deg at du går einøygd inn i Guds rike enn at du har to augo og vert kasta i helvete, der ormen deira aldri dør, og elden aldri sloknar» (Mar 9:43-48).

Jesus veit kva han snakkar om. Og han seier det for han vil berga oss frå den evige fortapinga. Det var difor han leid og døydd for oss. No går kallet ut til alle syndarar: «Kom, for alt er ferdig!» Ei ferdig frelse for ei fortapt menneskeslekt.

Å bli frelst er eit Guds under. Det skjer gjennom ein ny fødsel. At vi vil verta frelst og bestemmer oss for det, er heilt nødvendig. Det er Guds kall til oss. Men det er Den Heilage Ande som må føra oss gjennom den tronge porten. Der får vi ikkje med oss noko av vårt eige. Der skjer det ei avkleding. Her blir vi fråtekne nettopp det som vi trur vi må ha for å vera ein kristen. Kva trur vi at vi må ha? Vi må ha ei omvending, vi må tru, vi må seia nei til synda, vi må lesa i Bibelen, vi må be og gå på møte og høyra Guds ord osv. Alt dette må vi bli fråtekne! Kvifor? For vi har fått – eller vil ha – vår trøyst i det! Jamen, eg trur jo på Jesus! Ja, du trur på Jesus og på alt

det positive som har skjedd med deg. Du byggjer halvt på Jesus, halvt på deg. Men no skal alt ditt eige takast frå deg! Det er det som skjer i ei sann omvending, og det gjentek seg i kristenlivet. Då står du att heilt ribba for alt ditt eige. Men det er heller ingen ting å samla på! Jesus vil at du skal ha ditt alt i han, og i han åleine. Difor kan du berre gi slepp på dine verdisaker! Jesus har ikkje bruk for dei.

Jesus er vår løysepenge. Med sitt eige liv og blod kjøpte han oss vår fri-dom. «Du er ikke så mye verd verken med dine synder eller med din omvendelse. Du går med på det store kjøpet» (C. O. Rosenius).

Jesus kom ikkje for slike som lukkast med sitt kristenliv. Han kom for ei fortapt menneskeslekt. Så må du innsjå og gå med på at du høyrer til denne slekta. Frelseverket er gjort for uverdige og fortapte. Var det ikkje slik, så var alt håp ute. Alt det du må missa, har du fått i Jesus. Han levde ditt liv, han trudde fullt og fast på Gud, han sa nei til synda, han ba og han streid, han hadde reine tankar og gjorde aldri ei synd, og han tok straffa for dine synder på seg. Han måtte smaka den evige fortapinga for at du skulle gå fri. Denne personen er din stedfortreder, ein mann i staden for deg – som har ordna opp med Gud på dine vegne! «Korleis skal då vi koma unna om vi ikkje vorder så stor ei frelse» (Heb 2:3a). Vi strevar ofte med å «kristna» gamle Adam, men han har ikkje livsrett, han skal døyd!

«Kva skal vi då seia at Abraham,

far vår, oppnådde etter kjøtet?» (Rom 4:1). Det kan du lesa i fortsetjinga i vers 2-4. Og i vers 5 les vi: «Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdiggjør den ugudelege, han får si tru tilrekna som rettferd». Abraham vart rettferdiggjort som ein ugudeleg. Det gjer vi og! Du treng difor ikkje ha noko i tillegg til det som Jesus alt har gjort for deg.

«Men er det av nåde, då er det ikkje lenger av gjerningar. Elles vert nåden ikkje lenger nåde» (Rom 11:6).

Kva så med vegen vidare framover? Det er to ting eg då tenkjer på. For det første, søk dagleg å eiga frelsevissa. For det andre, be om å få sjå så mykje av di synd at du alltid har reell bruk for det som Jesus har gjort for deg.

L&E

Retting/ending

I mars-nummeret av «Lov og Evangelium» er det teke inn ein song på side 18. Det er foreteke ei lita ending i siste verset – i nest siste setningen. Vi attgjev verset etter endringa:

*Jesus, takk at du betalte
all min gjeld og synd og skam!
Hva du led jeg ei kan fatte,
det går over min forstand.
På ditt kors jeg ser deg lide,
all min synd ble gjort til din;
slik er òg en fullbrakt frelse
helt og fullt blitt gjort til min!*

Ragnar Opstad

Returadresse:
Lov og Evangelium
Tveiten 5
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Elevene ved Bibelskolen på Fossnes skoleåret 2020-21

Bakerst fra venstre:

William Haugen (Bamble), Marcus Popkema (Løten), Mathias Sundelin (Finland), Jostein Brennsæter (Hurdal), Per Henrik Bergene Holm (Kvelde), Samrawi Rezene (Uddevalla, Sverige, opprinnelig Eritrea), Eivind Fjære (Stokke).

Foran fra venstre:

Mae Ann Rivero (Filippinene), Sunshine Inteng (Filippinene), Ronalyn Dampilag (Filippinene), Hanna Samdal (Vestre Åmøy), Anne Yi Bergene Holm (Kvelde), Mirjam Lid (Norheim-sund), Melissa Popkema (Løten), Marit Knutzen (Bangdalen), Marit Stensland (Sola), Hanna Björn (Nybro, Sverige).